

שבת בא

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

השבת של רבי נחמן מברסלע

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* השמטות י"ז *

ע"מ מר' אפרים ברבי נפתלי, תלמיד רבנו ז"ל. בעת שנסע מאומן לארץ-ישראל, על הדרך בא אליו חכם והיה מקשה לו קושיות וחקירות, והיה מבלבל מחו ביום השבת. והשיב לו, שכעת אין לו זמן לזה, רק במוצאי-שבת יבוא אליו, ויתרץ לו הכל בתרוץ אחד. ובמוצאי-שבת בא אליו, בעת שהיה אוהו הכוס לעשות הבדלה. קרא אותו אליו ואמר לו: בספרים הקדושים ובהר הקדוש מובא שיש גיהנם הנקרא שאול. הלא קשה למה נקרא שמו 'שאול'? אלא, שזה הגיהנם הוא לאלו המקשים ושואלים קושיות ושאלות - ומרימים לו הכתנת ומלקים אותו ואומרים לו: 'שאל! ותשאל!'. אבל אני מאמין בהשם יתברך ואומר: 'הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד...' ועשה אז ההבדלה, והוא יצא בפנים בשולי קדרה.

שכתוב (איוב א): 'ערים יצאתי מבטן אמי', שזהו תכלית העניות, וכנגד עניות זה כל מה שיש לו הוא עשירות גדול, ואז יהיה שמח בחלקו בכל מה שיש לו, הן מעט או הרבה. (הלכות מגילה ו' - אותיות י"א י"ב לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה - אות ל"ד)

השם יתברך על עניותו וחסרונו, בבחינת "והיה כי ירעב והתקצף וכו'" (ישעיה ח), ותכף כשיש לו איזה ממון, הוא מלביש את עצמו במלבושים שאינם ראויים לו לפי ממונו, ועל-ידי-זה חסר לו יותר מבתחלה. וכשמרויח עוד ממון יותר, מתחיל לקנות לו כלי-כסף ומרגליות ותכשיטין, והכל בכפלי-כפלים מכפי ערכו, ועל-ידי-זה חייו מרים ומרויחים תמיד, עד שיש הרבה עשירותם חיייהם מרויחים יותר מבימי עניים, ועל-ידי-זה באים על-פירב לידי עניות ומתים בעלי-חובות, וגם בימי עשירותם תמיד היה חסר להם כפי הנהגתם והצטרכותם העצום, והכל מחמת גסותם הרע, ואינם חושבים על תכליתם הנצחי, וכאלו כל העשר מגיע להם לבד. 'ומאן דאיהו רב הוא זעיר' [ומי שהוא גדול הוא קטן], והקדוש-ברוך-הוא משפילם, ומתים עניים ממש ובעלי-חובות.

פאת יאל פרעה

וזה בחינת: יאה עניותא לישראל, שעקר היפי והנוי לישראל הוא מדת העניות, הינו מי שמחזיק עצמו לעני תמיד, הוא נאה ויפה תמיד, כי כל מה שיש לו הוא נאה ויפה אצלו תמיד, אפלו מלבוש של פשתן וטלאי על-גבי טלאי, הכל נאה ויפה אצלו ושמח בו מאד, כי יודע שאינו ראוי לו לפי מעשיו אפלו מלבוש כזה, ואז הוא נאה ויפה תמיד, כי אחר-כך גם כשיהיו לו מלבושים של משי ושל כסף וזהב, יהיו נאים ויפים אצלו תמיד.

אבל מי שאינו מחזיק עצמו בעני, וכל מה שיש לו הוא מתאהה יותר, אינו זוכה לנוי ויפי לעולם, כנראה בחוש, שאפלו לובש בגדים יקרים וכו', תמיד חסר לו עוד בגדים יקרים ביותר של גדולי הקצינים ביותר, כידוע כל זה. ועל-כן עקר תקון הממון והעשירות הוא עניות כנ"ל, כי האדם צריך לאחוז תמיד בקצה האחרון ולזכר שגולד ערם, כמו

וינצלו את מצרים

עקר גלות מצרים, שהיינו תחלה בגלות מר וקשה וכבד כזה, ואחר-כך הוציאנו בעשירות כזה, כאשר הבטיח לאברהם אבינו: "ואחרי כן יצאו ברכש גדול". ולמה לא נתן לנו העשירות תכף בלא צער הגלות? אבל הכל היה לטובתנו, כדי להודיך בכור הברזל בגלות, כדי לברר ולזכר העשירות, להוציא אותנו מתאות ממון שהוא עשירות וממון דסטר-א-אחר, שכל מה שיש לו יותר חסר לו ביותר, ולזכות לעשירות דקדשה שבא על-ידי עניות דיקא, שזה בחינת מה שאנו אוכלין בפסח מצה, שהוא לחם עני, ומרור, כדי לידע ולזכר בהמרירות והעניות, שזה עקר שלמות תקון העשירות דקדשה.

כי עקר תקון העשירות דקדשה הוא עניות, דהיינו מי שאינו מתנאה בדעתו ומחזיק עצמו בעני, ובאיקה מעמד שהוא בין שהוא עני ממש או בינוני או עשיר מפלג מחזיק עצמו תמיד בעני ואביון גדול,

בבחינת יוד המלך, שגדלו מלכותו וגדלתו ועשרו אמר תמיד: "כי עני ואביון אנכי", "ואני עני ואביון", כי האדם ראוי לו להבין עצם עניותו בזה העולם, כי אפלו הצדיק אי אפשר לו לצאת ידי חובתו בשלמות נגד השם יתברך, כמו שכתוב:

"כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", מכל-שכן שאר בני העולם, אם-כן, אפלו לחם צר ומים לחץ אין מגיע לו חס ושלום לפי מעשיו, רק השם יתברך זן את העולם כולו בחסדו, ואם-כן אין עני יותר ממנו, כי הוא אכל דלאו דילה [הוא לא אוכל משלן].

ויכשמים אל לבו האמת ויודע זאת בברור, אזי טוב לו תמיד, ויזכה לעשירות אמתי, שהוא מה שאמרו רז"ל: איזהו עשיר, השמח בחלקו, כי ישמח תמיד בחלקו, מחמת שיודע שהכל חסד גדול מהשם יתברך, אפלו לחם צר ומים לחץ. ועל-ידי-זה יזכה לעשירות ממש, לכל הון דעלמא, בחינת: "מאן דאיהו זעיר איהו רב" [מי שהוא קטן הוא גדול], וכתבו: "מקימי מעפר דל וכו' להושיבי עם נדיבים" מעפר דיקא, הינו מי שמים עצמו כעפר. וגם אחר-כך, כשזוכה לעשירות ממש, לכסף וזהב וחפצים הרבה, לא יפל על-ידי-זה להתאוות מה שאינו שלו, כי גם בצעם עשירותו יחזיק עצמו לעני ויהיה שמח בחלקו תמיד.

לא כן הרשעים, שהם בהפך מכל זה: כשהוא עני, הוא בכעס על

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קלי"ט ב/סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

קורא יקר

העלון המושקע שאתה קורא מופץ כל שבת, בכ-1500 בתי כנסת, ועושה פעולות נפלאות, בקירוב וחיזוק אמונת העם היהודי, קרוב ל-30 שנה.

ידוע עד כמה דיבור אחד מהרבי רבנו נחמן זצ"ל מסוגל לחזק, לשמח ולעזור לכל אדם, בכל זמן ובכל מצב.

השאיפה הגדולה שלנו היא להגדיל את כמות העלונים השבועיים, למרות ההוצאות המצטברות, כדי להענות לביקוש הגובר!

לכן, אנו פונים היום לכל אחד ואחד:

תרמו נא 2 ש"ח ליום 52 ש"ח לחודש

כמובן, כל המוסיף מוסיפין לו

אבל בסכום קטן זה תזכו מייד לשותפות בהפצה הנדירה הזו, לפרסום וחיזוק אור רבנו זצ"ל, בארץ ובעולם.

ניתן לתרום במכשירי "קהילות", תחת השם

"השבת של רבי נחמן מברסלב" או בטלפון 054.8429006

וריוזין מקדימין למצוות

לראות באב"י הנחמ

= למווד (חלק ה) =

... ר' ישראל התאכסן פעם אצל אחד, אשר היה הולך לשיבה לא למטרת למווד תורה, אלא בכדי ללמד סופרות בתשלום. בבקר בשבעל הבית בא לר' ישראל לקחת ממנו רשות ואמר לו שהולך לשיבה (ולא ספר לו שהולך למטרת למווד סופרות), תמה ר' ישראל ואמר: "הלוא! זה התכלית - להיות בשיבה וללמד ולהתפלל כל היום". (סיין תשנ"ג)

ר' ישראל שאל פעם כמה מהחברים שלמדו בשיבה ידועה בברסלב, למה הראש ישיבה התפטר מתפקידו - ולא השיבו. לאחר כמה דקות התחיל להוכיח שהוא לא מבין, העקר הוא לעסק בהפצת התורה לשם שמים ואין סבה להתפטר כי לא מקבל משכורתו, (ובאמת הראש ישיבה עוב תפקידו כי כמה חדשים לא קבל משכורתו). ובכך ראו איך הפל גלוי לפניו ואיך צריכים לעסק בהפצת התורה במסירות נפש לשם שמים.

אמר, שבשיש שאלות בהלכה, צריך לשאל לרבנים שקבלו סמיכה מהרבנים היחסי גדולים.

אמר ר' ישראל: "כל החשך שיש בעולם הוא עלייך הדרך הישיבות שלא לומדים ספרי רבנו ולא מקימים אותם, ועליידיה אין אמונה ואין יראת שמים".

פעם אמר: "טוב ללמד הרבה גמרא ופוסקים, אבל אפשר ללמד ארבע שעות ספרי רבנו, (ואת זה לא עושים בשיבות), והכונה שלהם לעקר את זה וכו'..."

אחד שאל את ר' ישראל אם ללמד גמרא, השיב ר' ישראל שהעקר הוא ללמד, ללמד וללמד, רק ללמד, לשמר על הזמן... לדעת איך להיות יהודי.

פעם בחור אחד ממשפחתו שלמד בשיבת ברסלב הגיע לבקרו, שאל אותו ר' ישראל: "כמה זמן לומדים בשיבה ספרי רבנו?" השיב החור: "רבע שעה מזה ורבע שעה מזה וכו'". גער ר' ישראל וענה ואמר: "לך תגיד לראש הישיבה, שאם אין שלוש שעות לקוטי תפלות - זה לא ברסלב!!!!" (ועין בנסח הי'הושענות: "הושענה שלוש שעות", רמז).

פעם אחת נכנס אצלו ראש ישיבת ברסלב, אמר ר' ישראל: "אנחנו לומדים הרב, והעקר ספרי רבנו. זה דרכנו וכו'". נבהל הראש ישיבה, וטען שאף אחד לא אומר את זה. ותחפש ותמצא האמת בעלמא הדין דשקרא.

אחד שהתקרב לרבנו, היה מדבר מהחסרון של הלומדים שלא מתקרבים לצדיק, וקרה שפעם הוא נסע לשכונת בית וגן, ובשחזור, ר' ישראל שאל אותו איפה הוא היה, ובשהשיב לו, אמר ר' ישראל בנחת: "אה, טוב, מקום של תורה". והלה הקשה לר' ישראל, שאמנם הם מתנגדים לרבנו, ור' ישראל רמו להסתפל על הנקודות הטובות.

והצל אותי מכל מיני כפירות ומכל מיני פגם אמונה, שלא יעלה בלבי שום הרהור ושום קשיא ושום עקמימיות שבלב עליך יתברך, ועל הנהגותיך, ועל צדיקיך האמתיים, ועל כשרי הדור האמתיים, ועל כל ספרי תורתך הקדושים והטהורים, ועל כל הדברים שבקדשה.

... רק אופה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ובתורתך הקדושה ובכלליות עמך ישראל הקדוש, באמונה שלמה באמת בלי שום בלבול ונטיה כלל, ולא יעלה על דעתי שום הרהור עליהם כלל, ואופה לעבד אותך תמיד באמת ובאמונה שלמה, עד שאופה שיתגלה לי השגת אלקותך וידיעת רוממותך יתברך.

... ואופה לחזות באור פני ה' לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו". ויקים בי מקרא שכתוב, ומבשרי אחזה אלו-ה'. שאופה לחזות אלקותך ולהשיג גדלתך יתברך, ולהפיר אותך בעולם הזה ובעולם הבא, באמת ובאמונה שלמה פרוצונך הטוב: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה כ"ג)

אמת ואמונה הם בחינת אנפין נהירין, בחינת שמחה, בחינת חיים, ועל-כן זוכין לאריכות-ימים על-ידיה. ולהפך, שקר מקצר ימים, כי שקר הוא בחינת מיתה, אנפין חשוכין, עבודה זרה, רחמנא לצלן (ל"מ, כג).

אמונה הוא אחרית הימים, כי עליה עומדים כל המדות, כי האמונה היא יסוד ושקש כל הקדשה. וכבר נתבאר למעלה שעליידי אמת באים לאמונה (שם).

... וזכנו אבינו אב הרחמן, ה' אלקים אמת, והיה בעזרנו שנוכה ברחמיך העצומים לאמת ואמונה. חוסה עלי ברחמיך הרבים